

HGGunnink, gehouden te Opeinde, 28.06.2020

Votum + zegengroet

Psalm 61:1

ApGelBel

Psalm 61:3

Gebed

Lezen PSALM 130

Tekst **ZONDAG 51**

Bediening van het Woord

Psalm 32:1,2

Psalm 54:3

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Vroeger – ja, hoe lang is dat geleden? Ik weet het niet. Maar de meesten van u hebben dat wel geleerd: ‘schoon mijn zonden vele zijn, maak om Jezus’ wil mij rein’.

Dan is er nu een nieuwe versie, heb ik begrepen, van één van de kleinkinderen.

‘Alles leg ik voor U neer, ook mijn stoute dingen Heer, doe mijn zonden weg van Mij, Heere Jezus, maak mij vrij’.

Horen jullie het goed?

Ook voor de kinderen gaat het al over zonden.

Dan is er misschien ook wel dat andere gebedje: ‘hoger dan de blauwe luchten, en de sterretjes van goud’.

Maar daar staat geen woord in over zonden.

Kun je dat dan overslaan?

Of, zoals grote mensen dat wel eens doen in hun gebed, aan het eind, -en dan zeg ik het misschien wat oneerbiedig-, maar aan het eind nog éven van: ‘in de vergeving van onze zonden, om Jezus’ wil, amen’.

Dan heb je het genoemd.

Maar, was je je dan echt, er goed van bewust, waar het dan om ging?

Aan de hand van ZONDAG 51, wil ik u het Woord van de Heere laten horen onder het thema:

Vader, wees álstUblieft ons, criminelen, genadig!

1) op grond van het bloed van Christus

2) met de Geest van Christus

1) Ik vroeg u net: kun je het overslaan? Dat van die zonden?

Echt niet!

Als de Heere Jezus Zijn leerlingen het bidden wil leren, dan gebruikt Hij in Mattheüs 6, in de Bergrede, het woord 'schulden'. En in Lukas 11 zegt Hij 'zonden'.
Vergeef ons onze **schulden**, vergeef ons onze **zonden**.

Zonden zijn dus schulden.

En wat schulden zijn, daar komen in deze tijd een heleboel mensen achter.
Wat een schrik, en wat een ellende.
En misschien krijgen de diakenen daar wel heel direct mee te maken, als ze in verband met schulden, ook mensen mogen gaan helpen.

Maar in het gebed gaat het niet over **geldschulden**.
In het gebed gaat het er over, hoe de heilige God naar ons kijkt. En naar onze manier van leven.
En dan is er maar één conclusie: dat we tegenover Hém schuldig staan.
En niet een klein beetje. Maar heel, heel diep in de schuld.
Zo diep, dat wij het **nooit** zelf redden om d'r van af te komen.

Want God zegt, -u hebt het vanmorgen ook weer gehoord met de Tien Woorden, maar ook verder in de hele Bijbel-, God zegt: 'dit moet je doen, dat moet je niet doen'.
Die **verplichtingen** hebben wij tegenover Hem.

En een verplichting is iets, wat je moet doen.
Je huurt een aanhanger, en die moet je weer inleveren. Dat is een verplichting. Die kun je niet bij je huis laten staan, om hem een jaar later nog weer eens te gaan gebruiken.

God, onze Heere, **verplicht** ons, om Zijn **geboden** en Zijn **verboden** te doen.
Maar wij, -als het u vanmorgen niet het ene oor in, en het andere oor uit gegaan is-, maar als u eerlijk echt geluisterd hebt, dan kon en dan kunt u niet anders dan erkennen: 'bij elk van de Tien sta ik schuldig'.

Neem maar het eerste gebod.
Hebt u in de afgelopen dag, alléén maar op de Heere vertrouwd?

En dat kun je zo, aan de hand van de Catechismus, bij alle geboden vragen.
En dan kom je er telkens weer achter, -nee, je komt er niet achter als je alleen de wet zelf maar hoort-.
'Gij zult niet doodslaan'. Nee, dat doe ik toch ook helemaal niet.
Ja, totdat die uitleg komt: 'maar hebt u uw naaste lief gehad?'
Hadden de kinderen geen ruzie? Geen enkel verkeerd woord?
Wat een lieve kinderen.
Maar het is ook wel eens anders.

Bij elk van de Tien staan wij schuldig.
'Wat niet mag', zegt de apostel Paulus in Romeinen 7, en wij kunnen dat zo overnemen.
'Wat niet mag, dat doe ik. En wat ik moet doen, daar komt niet veel tot niks, van terecht'.

Daarom in PSALM 130 dat derde vers: 'als Ú HEERE, als U, onze God, op onze ongerechtigheden, onze overtredingen, welke dan ook maar.' ...

-En wij onderscheiden dat natuurlijk wel heel vaak. Je hebt kleine overtredinkjes, en dan denken we, nou ja, is dat allemaal zo erg... Grote overtredingen, die doen wij nooit. Dat doen al die slechte mensen die hier niet zijn.-

Het gaat over álle overtredingen. Al ónze!

Als U erop let, onze God, wie kan het dan uithouden, onder Uw ogen?

Wie kan het uithouden?

Denk maar aan, misschien je moeder, of de meester op school.

Er zijn mensen die kijken, en dan kijken ze dwars door je heen.

Dat zijn van die mensen om soms bang van te worden, die hebben een paar ogen ...

Maar de HEERE kijkt écht dwars door ons heen.

Dan ziet Hij álles!

En dan kan er alleen maar komen: 'ga weg, Ik wil je in eeuwigheid nooit meer zien, jij hoort thuis in de hel'.

'Wie kan dan bestaan?'

Daarom begint PSALM 130 met, 'uit de diepten roep ik tot U'.

Uit de diepten van, zeker, van moeite en nood, en ellende en pijn.

Maar vooral, de diepte van de zondesschuld. En van de zonde-ellende.

Die diepte van, dat er bij ons een gebrek is, aan trouw en aan eerbied, tegenover de Heere.

Dat, als we in de moeite zitten, dat ook altijd te maken heeft met onze zondesschuld.

En dat hoeft dan niet persoonlijk te zijn. Maar dat kan ook de schuld, -om zo te zeggen-, van de wereld zijn, om ons heen.

Hoe vaak zijn wij niet wanhopig, vanwege onze eigen zonden?

Wij zijn het, die op afstand gaan van God, en die er geen zin aan hebben, om God **altijd** te dienen.

Wij kunnen alleen maar verwachten, dat Hij straft.

En dan, dat wonder, -PSALM 130 weer-, dat bidden: 'wilt U tóch luisteren naar mijn luide smeekbeden'.

Ik noem dat een wonder, broeders en zusters, omdat er geen enkele reden bij óns is, dat de HEERE naar ons zou luisteren.

Maar dit mógen wij bidden, dit **moeten** wij bidden, met een ernstig verlangen naar de genade en de gunst van de HEERE.

'Wees ons toch genadig, HEERE!' Zoals die man, die tollenaar, aan de rand van de tempel, het uitriep: 'o God, wees mij, zondaar, genadig!'

Want God is God.

God komt niet terug op dingen.

Bij God is het nooit 'ja' én 'nee'.

Maar God **eist**, dat de schuld wordt betaald voor de volle honderd procent.

Er moet afgerekend worden.

Zeg het maar zo.

U weet wel wat het betekent, als u dat weer eens in de krant leest van: er heeft een afrekening plaatsgevonden.

Dan betekent dat niet, dat u bij de fietsenmaker langs geweest bent, en de laatste rekening hebt betaald.

Maar dat betekent, dat er iemand is vermoord.

En wij staan, om zo te zeggen, op Gods 'zwarte lijst'.

Daarom belijden we met de Catechismus, dat wij **arme** zondaren zijn.

En dat woordje 'arm' moet je goed begrijpen.

Arm, dat is niet: zelig. 'Ach, arme jongen, heb je je zeer gedaan?'

Nee, wij zijn geen slachtoffers. Met: 'ja, ik kon er ook niks aan doen'.

'Arm' hier, dat betekent: wij zijn echt mensen, die **helemaal** niks hebben.

En die **helemaal** niks kunnen aanbieden aan de Heere, om het goed te krijgen.

Er is alleen maar die gigantische schuld, die alleen maar steeds verder oploopt nog.

Dikke criminelen zijn wij.

Misschien vindt u dat een wat raar woord.

Maar juist kerkmensen, die zijn er zo aan gewend, dat ze 'zondaren' genoemd worden.

Maar daar mag je nooit aan wennen!

En daarom kan het goed zijn, om ook eens een ander woord te horen.

Misdadiger, crimineel, opstandeling, hooligan dat je bent!

Want wij, altijd weer, vanuit onszelf: tegen God in, en: van God los.

En dan zijn we er nog niet.

Er is ook nog PSALM 51:7, als de Catechismus het heeft over, de slechtheid, die **áltijd** nog in ons is.

Er zitten hier kinderen, en er zitten hier oude mensen.

Zondig zijn we, dag en nacht. Van ongeboren baby, tot hoogbejaarde. In denken, praten en doen.

Wij zijn mensen die nooit stoer naar God toe kunnen komen van, 'kijk, Heere, hier ben ik, Uw kind'.

En dan kan het misschien voor andere mensen nog wel eens een keer wat lijken. Maar dat is altijd schone schijn.

Het punt is: hoe ziet God ons?

U.

Jou.
Mij.

Da's een heel ander verhaal.

Maar nu is Gods liefde zó groot, dat zulke mensen als wij door Christus worden onderwezen, om te gaan bidden: 'Vader, álstUblieft, wees ons, criminelen, genadig. Wilt U genadig zijn, enkel en alleen om het bloed', dat is om het lijden en sterven 'van Christus.'

En dan kun je terugdenken aan Antwoord 56 van de Catechismus.
We hebben het net ook beleden in de Apostolische Geloofsbelijdenis.
Wat belijdt u met de woorden: 'vergeving van de zonden'?
'Omdat Christus voldaan heeft, wil God **nooit** meer denken aan al mijn zonden, ook niet aan mijn zondige aard, waartegen ik mijn leven lang moet strijden.
Maar God schenkt mij, uit genade, de gerechtigheid van Christus, zodat ik **nooit** meer door Hem veroordeeld wordt.'

Dan kun je de vraag krijgen: 'spoort dat dan wel met elkaar?'
Als in Antwoord 56 dat zo duidelijk wordt neergezet: er is vergeving van zonden. De gelovige die weet zeker: 'God wil nooit meer denken aan al mijn zonden, vanwege Christus.'
Waarom moet ik dan nog bidden?

Je kunt mensen tegenkomen die zeggen: 'dat is volstrekt overbodig. Wanneer je tot geloof gekomen bent, is het **helemaal** goed met God. En dan moet je niet meer doen alsof het níet goed is'.

Nou, dat is een volstreekte misvatting. Want waarom zou juist de Heere Christus Zélf dan, Zijn leerlingen en ons geleerd hebben om maar wél te bidden?

Kijk, in Vraag en Antwoord 56 gaat het om het belijden van het geloof.
De gelovige belijdt: zo is het!
En juist daarom, en in verband daarmee, zegt hij in ZONDAG 51, 'en nu ga ik dus daarom bidden, want God wil daarom gebeden zijn'.

Het geloven van Vraag en Antwoord 56 is nooit een kwestie van, 'nou dat is er, dat heb je in de kast liggen, klaar, hoef je niet meer over na te denken, die vergeving die is er.'
Nee, die vergeving is er. Én God wil daarom gebeden, gevraagd zijn.

En dan is dat vragen niet van, baat het niet, het schaadt ook niet.
En van, laten we het maar proberen, je weet maar nooit waar het op uitloopt.

Nee, dan is daar, bij dat gebed, die zekerheid van Antwoord 56. Omdat de wonderlijke troost van PSALM 130 daar onder ligt.

Ja!

Bij U, is vergeving!
 Bij de HEERE is goedertierenheid, verbondstrouw!
 Bij de HEERE is verlossing, zelfs veel verlossing!
 En dat laatste regeltje: ja, Hij zal Zijn volk verlossen van al hun ongerechtigheden!

Die troost. Want dat bidden om vergeving, is het pleiten bij God, op grond van de beloften, in Zijn eigen Woord.

‘Gij zijt die man’.
 Anders gezegd: ‘jij bent die kerel, of die vrouw’, en de grond zakt onder Davids, -en als het tegen ons gezegd wordt-, onder onze voeten weg.
 Eén ding blijft over, voor mensen als David.

Dan moet je niet zeggen: ‘David was een hele erge zondaar en dat doe ik niet.’
 Nee, David legt dat in PSALM 51 en in PSALM 32 keurig uit: dit geldt ons allemaal!
 Eén ding blijft over, ‘wees mij genadig, o God, wilt U mijn schuld weg doen, om Uw grote barmhartigheid.’
 Wilt U dat doen vanuit Uw liefde, op grond van het offer van Christus.
 Dat offer alleen!

‘Niet mijn eigen kracht.
 Niet het werk door mij volbracht.
 Niet het offer dat ik breng.
 Niet de tranen die ik pleng.’

Wij kunnen soms vanwege de zonde, ja - verdrietig zijn, echt verdrietig zijn. Daar kun je van huilen.
 Maar wat bereik je daarmee bij God?
 Dat bewerkt geen verzoening en geen vergeving.
 Helemaal niks van mijzelf kan mij redden.
 ‘Redden, dat kunt U alleen.
 U die zalig maakt!
 Die de zondaar, de crimineel, leven doet.’

De enige vaste grond, waarin mijn anker eeuwig hecht, dat is de dood van Christus voor onze zonden, onze misdaden.
 Dus, weer PSALM 130, broeders en zusters, hier en thuis, luisteraars, ‘wacht op de HEERE, volk van God! Hoop op de HEERE!’

Dan mag je vers 8 met hoofdletters wel zeggen en schrijven: JA!
 En wel een paar keer ‘JA! Hij zal Zijn volk verlossen’.
 Als iemand gezondigd heeft, erken dan die schuld. En wij hebben een Voorspraak, bij de Vader. Jezus Christus, de Rechtvaardige, 1 Johannes 2.

2) Dan het tweede. **Vader, wees ons, criminelen, álstUblieft genadig, met de Geest van Christus.**

Want, broeders en zusters, vergeving is nooit los verkrijgbaar.
 Bij vergeving hoort áltijd dat andere woord: 'verandering' of 'vernieuwing'. Daarmee gaat het altijd samen op.

Daarom ook die tweede zin, 'vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren'.

En dan moet je dat ook weer goed begrijpen. Dat 'zoals', dat betekent niet: God moet doen, zoals wij gedaan hebben.

'Wij hebben die mensen die ons iets schuldig zijn vergeven. Nou, dan moet God het ook gaan doen'.

Dat kan natuurlijk nooit.

Want wij doen dat niet volmaakt, en dan zou het voor ons weer afgelopen zijn.

Het punt hier is: het werk van Christus houdt niet op met Golgotha.

Dat is wel dat allesbeslissende.

Dat is wel het fundament.

Dat is wel de kern van de zaak.

Maar daarna gaat de Heere Christus verder met Zijn genade.

Golgotha. Pasen. Hemelvaart. Pinksteren.

En dan stuurt Hij op Pinksteren, en vanaf Pinksteren kun je beter zeggen, stuurt Hij Zijn Geest, Die mensen nieuw maakt.

De Geest van Christus, Die verandert ons.

Die verandert onze manier van denken.

Want, hoe denkt een crimineel?

'Hij heeft op mij geschoten, was mis, dan zal ik schieten, en 't is raak'.

Hoe denken wij, heel makkelijk? 'Ik zal hem of haar wel eens even!'. Of: 'als hij zus, nou, dan ik zo!'.

Bij ons, zo makkelijk komt dat boven, dat denken tégen de Heilige Geest in.

De apostel Paulus noemt dat 'vleselijk denken'.

Maar wie, gelovig, door de Geest onderwezen, bij God om vergeving voor zichzelf bidt, die vraagt ook: 'Vader, wilt U mij tot iemand maken, die het echt wil, ook die ander vergeven'.

Ja, die dat zelfs van harte wil!

'Wilt U mij vergevingsgezind maken'.

Wat is dat een belangrijk punt in het gemeente van Christus zijn. Waarin criminelen lid zijn. Waarin misdadigers horen.

En wat is het dán nodig, dat gebed om vergevingsgezindheid.

Hoe moeilijk dat ook kan zijn.

Mensen zijn immers moeilijk.

Ja, en de moeilijkste die ziet zichzelf als hij in de spiegel kijkt.

Moeilijk kan het zijn, om vergevingsgezind te wezen.
Bijvoorbeeld, ten opzichte van een misdadiger, die je zelf vanwege zijn misdaden,
bijvoorbeeld misbruik, bij de politie hebt aangegeven.
Dat kan een naaste zijn, met wie je in één huis gewoond hebt.

Maar het kunnen ook heel andere, en veel minder ingrijpende zaken zijn.
Maar juist, laat dát in de gemeente het gebed zijn: om de Geest van Christus, om met
elkaar, vergevingsgezind te zijn.

‘Vader laat het zo wezen, dat **Uw** genade, óns ook genadig doet denken.
En dat die genade dat wonder doet uitwerken, bij ons.

‘Bij U is vergeving, HEERE, PSALM 130.

‘Wilt U alstUblieft het wonder doen, dat ook door mij, nadat er vergeving gevraagd is,
vergeving gegeven kan worden, en zal worden.’

‘O God’, PSALM 51, ‘neem Uw Heilige Geest niet van mij weg’.

AMEN